

ЛІТЕРАТУРА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

УДК 821.111-1/-3[Скотт+Колрідж].09:81'42:398.22
DOI <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2023.4/40>

Антонова В. Ф.

Український державний університет залізничного транспорту

Нешко С. І.

Український державний університет залізничного транспорту

МІФОЛОГІЗМ В АНГЛІЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ В. СКОТТА Й С. КОЛРІДЖА)

Стаття присвячена дослідженню особливостей міфологізму в англійській літературі на матеріалі творів В. Скотта та С. Колріджа. Науковий інтерес до вияву міфологічного підґрунтя в англійській літературі різних епох є однією із значущих проблем сучасного літературознавства. У своїх творах В. Скотт та С. Колрідж намагалися осмислити світобудову за допомогою архетипічних сюжетів і образів, що відобразилось у зверненні письменників до міфології. Міфопоетична структура проявляється на різних рівнях художнього тексту у творах цих авторів (тематичному, мотивному, образному, просторово-часовому, сюжетному, мовному), а також в архетипній символіці й взаємодії різних міфологій у межах одного тексту.

Міфологічні образи води, сонця виявляють дуальну функцію у творчості авторів. В. Скотт та С. Колрідж запозичили із народної традиції принцип «двосвіття» (в сюжетному, просторовому й образному планах), а також протиставлення «свого» й «чужого», що характерно й для міфологічного світосприйняття. Для посилення драматизму оповіді митці користуються сугестивними прийомами (натяки, замовчування, символічні деталі). Основу художньої свідомості авторів визначає трансцендентальне уявлення про створення світу, відчуття духовної спорідненості природи й людини.

Завдяки фантастичним елементам «позитивний» хронотоп у творах С. Колріджа може змінюватися на «негативний», а також трансформуватися згідно із народними традиціями, на які спирався письменник. Саме в народній традиції формується естетика замкненого художнього простору («острівного» локуса), сакрального місця, в якому відбувається все саме значуще і суттєве. Відштовхуючись від народної традиції, В. Скотт водночас послабив деякі її структурні складові, що відобразилось в просторових параметрах (ліс, гори), а також увів нові периферійні локуси, не притаманні народним жанрам (наприклад, маяк). Ідея космізму, дуалістичний характер художньої образності та інші особливості поетики творів В. Скотта та С. Колріджа також формувалися під впливом народних традицій. У творах обох митців природа стає невід'ємною складовою сюжету, навіть побутового, який розгортається на фоні неосяжності світу.

Ключові слова: міфологізм, англійська література, міфи, міфологічна картина світу, хронотоп, лірика, міфологічні образи.

Постановка проблеми. Впродовж усієї історії розвитку світової літератури естетика міфу завжди привертала увагу митців. Т. Манн визначив поняття «міф» як основу життя, одвічної формули, яка стикається з рухом, постійно відтворюючи щось із потоку підсвідомості. Міфокритик Нортроп Фрай зазначав: «Основні структурні принципи літератури походять з міфів, і саме це забезпечує літературі її комунікативну силу

впродовж століть, незважаючи на всі ідеологічні зміни» [12, с. 141].

Д. С. Наливайко в праці «Міфологія і сучасна література» слушно зауважував: «В зв'язках літератури з міфологією сучасна наука схильна вбачати постійний складник літературно-художнього розвитку, що проявлявся і проявляється в різних формах і модифікаціях, свідомо і неусвідомлювано для самих митців» [9, с. 170].

Міфознавство XIX – XX ст. репрезентовано напрямками, школами, що містять численні міфопояснювальні теорії, а саме: лінгвістичну (М. Мюллер); романтичну (брати Гріммі, Ф. Шеллінг); антропологічну (Дж. Фрезер, О. Потебня, М. Костомаров, Л. Леві-Брюль); символічну (Е. Кассінер); психоаналітичну (З. Фройд, К. Юнг); структуралістичну (К. Леві-Строс). Наукова спадщина цих напрямів філософії міфу стала теоретичним підґрунтям для дослідження різноманітних проявів міфологічного осмислення буття в літературі.

Беручи до уваги зростання інтересу науковців до вивчення вияву міфологізму у творчості митців різних країн та епох, а також в англійській літературі, виникає потреба у дослідженні лірики В. Скотта та С. Колріджа, що зумовлює **актуальність статті**.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми міфопоетики присвячено багато праць як сучасних вітчизняних (Д. С. Наливайко, Я. О. Поліщук, О. С. Забужко, Т. В. Саяпіна, М. О. Новікова та ін.), так і зарубіжних літературознавців (Р. А. Сігал, Дж. Кемпбел, Дж. Фрейзер, М. Еліаде та ін.). Актуальним є науковий інтерес до проблем міфопоетики і в сучасних працях, де міфопоетичний фактор є предметом наукової розвідки (М. Зуенко, О. Забужко, Н. Слухай, А. Гурдуз, Т. Мейзерська).

Слід також зазначити зростання інтересу дослідників до проблем романтизму. Методологічні засади вивчення цього напрямку закладено в роботах Д. Наливайка, Н. Іщенко, та ін. У зарубіжному літературознавстві переважають загальнотеоретичні підходи (Д. Абрахам, С. Прікетт, А. Родвей, та ін.). У більшості західноєвропейських досліджень, у яких розглядається творчість В. Скотта і та С. Колріджа домінують біографічні та біобібліографічні аспекти (М. О'Нейл, М. Локхарт, Х. Пірсон). У роботі відзначено посилення уваги сучасних літературознавців до явищ раннього англійського романтизму, але вони здебільшого розглядалися в межах рецептивної естетики (Н. Майборода,) або в межах філософсько-естетичного напрямку (Д. Чандлер, П. Куртион).

Постановка завдання. Незважаючи на значні успіхи українського літературознавства у сфері дослідження історії європейського романтизму, у вітчизняному науковому дискурсі відсутні монографії та дисертації, присвячені міфологічним елементам у творчості В. Скотта та С. Колріджа.

Як засвідчив огляд науково-критичних праць, й до сьогодні в сучасному науковому колі не розв'язаними залишилась така наукова проблема,

як вплив міфології на творчість В. Скотта та С. Колріджа, тому **метою** нашої роботи є виявлення міфологічних елементів у творах В. Скотта та С. Колріджа. **Об'єктом** дослідження є лірика В. Скотта та С. Колріджа. **Предметом дослідження** є особливості міфологізму у творчості В. Скотта та С. Колріджа.

Виклад основного матеріалу. Однією із концепцій світу в міфологічному світосприйнятті є світове дерево, як уособлення моделі суспільства в людських колективах. Світове дерево є своєрідною моделлю триярусної структури по вертикалі й горизонталі. Наприклад, дуб може виступати в різних якостях, будучи вартовим кордоном між добром і злом, своїм і чужим світом. У поемі С. Колріджа «Кристалель» він символізує минуле життя. Дуб як лицар, повалений молодими деревами в «The knight's tomb» («Могилі лицаря») (1817). Цей образ дуба С. Колріджа перегукується з образом дуба із англійської народної традиції, а також із міфології, який вважається священним деревом. Дуб був символом триєдності дерев, що відповідало трьом друїдським стовпам мудрості. У друїдів за зруб дуба людей могли покарати. З ним пов'язують поняття довголіття, смерті та сферу потойбіччя. Для друїдів дуб був не тільки деревом поклоніння, а й магичним деревом, деревом стародавнього галльського Дагда Доброго. Кедр втілює думку про міцність, готовність боротися остаточно свої переконання. Однак він може мати і негативну семантику, як у «Кубла Хані», де кедр байдуке спостерігають за болем і страждання.

Особливу роль у творчості англійських митців виконують образи першоелементів, ключову роль з яких відіграє образ води. Водні образи у авторів представлені широко у вигляді річки або моря. Море – невід'ємна частина англійського пейзажу, воно сприяє створенню образів героїв у «Балладі про старого Мореплавця» С. Колріджа. Доля головного героя перебуває у прямій залежності від моря, яке є мірилом добра та зла. У деяких творах С. Колріджа море не завжди набуває негативного відтінку. Наприклад, в «Eolian Harp» («Еолової арфи») (1795) море виступає в якості тихого співрозмовника. У «Catullian Hendecasyllables» («Гендекасиллабах у дусі Катутлла») (1799) море допомагає закоханим, поєднуючи їх. Річка також часто зустрічається у творах автора.

У «Кубла Хані» річка Альф – сполучна ланка між божественним та демонічним світом Хана та Поета. У «Вороні» річковий потік втілює невблаганну течію часу. Він символізує неможливість зміни зробленого вибору. Омут і ставок символі-

зують таємницю та загадку, затягуючи у свої глибини, несучи смерть. Як приклад можна навести «Кубла Хану». Велике смислове навантаження мають символи зливи та дощу, як природні стихії, що сполучають небо й землю («Кубла Хана», «Сказання про старого Мореполавця»), в «Dejection; An Ode» («Смуток») (1804) уособлюють мрії про зливу, що сприяє поживленню почуттів.

Мудрість та творче натхнення символізує філософський ключ у творі С. Колріджа «Еолова арфа». Символами чистоти душі є джерело, ключ, струмок. В «The Ballad of the Dark Ladie» («Баладі про смагляву леді») (1834) та «Кристалелі» вони відображають чистоту душі героїні. У «Баладі про смагляву леді» джерело пророкує нещастя, а скинення водного потоку звільняє героїню від ілюзій та мрій. Творче натхнення та мудрість втілює ключ у «Work without hope» («Праця без надії») (1825).

У міфологічній традиції одним із суттєвих елементів системи вогняних образів є образ сонця. Сонце є уособленням небесного вогню й подібно до нього виконує дві функції: життєдайну і нищівну або смертоносну. Такий розподіл функцій сонця: на світло і жар, – має місце у міфологічних текстах замовлянь. Сонце у С. Колріджа чудове, «як голова Бога» («like God's own head»), автор підкреслює його красу, досконалість, справедливість і милосердя, але пізніше, коли здійснюється покарання Морехода, те ж сонце вже «криваве» («bloody») – зловісний епітет, що натякає про страждання і, навіть, жорстокість.

Розбитий корабель немов втрачає зв'язок із реальністю, він потрапляє до смертельної летаргії і здається намальованим на картині. Так, метафоричний епітет «мідне небо» («corper sky») відображає колір і жар, що йдуть від світила; порівняння води, що кипить, як «масло відьми» («like a witch's oils») показує, що жахи, які спостерігають моряки, реальні, і вони можуть їх фізично відчути. Той самий ефект досягається порівнянням пересохлого горла з тим, як людина майже задихається від сажі. Посуха постає символом великого тортуру, як у фізичному, так і у моральному плані. Так само наводиться страшний опис гниючого моря. Слова використані у буквальному сенсі, але вони також символізують загальне зло й руйнування.

Основою міфологічної картини світу є уявлення про Хаос та Космос. Космогонічні міфи й космологічні уявлення посідають особливе місце серед інших форм міфопоетичної картини світу, оскільки містять просторовочасові описи параметрів всесвіту. Природа, суворя чи мальов-

нича, корелюється із сильними пристрастями персонажів. Однак у творах В. Скотта послаблюються найбільш значущі для канону центри іноземного світу – ліс, гори. «Іносвіт» представлено не властивим для канонічних творів народної традиції маяком («Іванів вечір»), який в авторській баладі В. Скотта є новим локусом. Образ маяка, що є баштою з сигнальними вогнями на березі моря або на острові для орієнтації суден, що проходять, символізує небезпечний простір.

Автор акцентував у своїх творах характерний для народної традиції центр, представлений замком («Іванів вечір», «Замок Кедь»). Замок – це поетичний символ стародавньої старовини. Він уособлює собою нішу, в якій можна простежити розповідь про старі справи, зрозуміти їх причини та відчути історичну глибину епохи. У народних традиціях замок, який відрізняється від будинку розміром та багатством, уособлює собою обитель тіла. Наприклад, дитина у народній традиції мешкає переважно у замку, бо ще не знає меж своєї тілесності.

Іншорідний, «чужий» простір у авторів проявляється всюди. Вся реальність представляє собою загрозу. Вторгнення в сакральну зону або вторгнення земного світу в сакральний простір у митців пов'язане з дією таємничих і руйнівних сил. Сакральний простір немає локалізації у певних місцях, а приховано під матеріальною реальністю. У С. Колріджа у творі «Баллада про старого Мореполавця» море виступає у вигляді сакральної області, яка мстить Мореплавцю. Море, будучи пливучим будинком Мореплавця, тобто «своїм» простіром, стає «іносвітом», де головний персонаж уже не почувується як удома. Сама британська ментальність з її усвідомленням себе як «сакрального центру» західноєвропейського світу – захід Заходу – сформувала всередині традиції сакрум замкнутого, а отже, безпечного – захищеного простору, де відбувається найважливіше та найголовніше.

Виходячи з цього твердження, можна визначити простір творів авторів як островоцентричний. Адже не випадково образ острова в англійській культурі («острів Робінзона», «острів Утопія» Мора, «острів чарівника Просперо» у «Бурі» Шекспіра, «Кораловий острів» Баллантайна і далі до «острівів» Голдингу та Фаулза) набуває значення архетипу сакрального, де все, що відбувається значимо, вагомо і одночасно самостійно та універсально. У свою чергу, в центрі зазначеного простору зображено замок – вежу і хоча б будинок, але будинок знову ж таки захищений, бо для британця «мій дім – моя фортеця» буквально розуміється.

Європейська міфологія як замкнутий апо-тропічний простір називає і острів: «У своєму і чужому світі є свій сакральний центр як неодмінний складник – камінь, престол, дерево, гора, острів» [13, с. 14]. Тобто бачимо, що континентальні європейці здавна розглядали острів як один із сакральних просторів. Остров'яни-британці сконцентрувалися на цьому просторовому сакрумі, зробивши його «своїм» людським світом, де функцію стін фортеці виконує водний простір, що від'єднує «свій» світ від «чужого», небезпечного та недоброго. Звідси досить логічно вибудовується твердження, що в традиційному для загальноєвропейської міфології та фольклору триєдиному світі просторового рівня – «чужий» верхній (позитивний), де мешкають прихильні до людини надприродні сили, «чужий» – нижній (негативний), де існують злі сили, й «свій» – людський.

Як зазначила вітчизняна дослідниця В. В. Лозенко: «До периферії концепту також можуть залучатися міфологеми, як універсальні (міфологема шляху), так і суто англійські, національні («мій дім – моя фортеця»...)» [6, с. 8]. Авторка також уточнює, що «ще один головний компонент «острівних» творів – символ човна. Символ човна має багатозначну природу: він може виступати метафорою Всесвіту у широкому значенні, у вузькому – Англії («Буря» В. Шекспіра, «Дім, де розбиваються серця» Б. Шоу), або заміником острова («Балада про старого мореплавця» С. Колріджа)» [6, с. 10].

Чекані рядки у «Баладі про старого Мореплавця» С. Колріджа зачаровують читача, створюючи надзвичайні картини: крізь корабельні снасті диск сонця здається обличчям ув'язненого, що виглядає з-за ґрат; корабель виявляється приви́дом, який переслідує нещасне судно; матроси-примари загиблої команди обрушуються з прокльонами на свого невдалого товариша. У цих яскравих картинах не завжди чітко простежуються причинно-наслідковий зв'язок подій, тому тут же на полях автор дає пояснення того, що відбувається. Проблема часу у романтиків переходить в якийсь метафізичний план, де минуле набуває рис чогось віддаленого, не пов'язаного з сьогоденням, простору, що випав зі світу і має містичну значущість, як таємничі і незбагненні світи. Вторгнення потойбічної вічності неодмінно спонукає прискорення ходу часу у світі, призводячи чи загибелі, чи стану умовної смерті, аналогічному тому стану, у якому перебуває старий Мореплавець С. Колріджа після вбивства альбатроса – символу ірраціональної стихії.

Таким чином, особливістю романтичного трактування сакрального простору є встановлення тісного зв'язку з психологією героя, яка постає як проекція, матеріалізація видінь, породжених нечистою совістю, гріхом.

Літературний сон, як компонент міфопоетичної організації твору, будується за міфологічними принципами. Так, ідея К. Леві Стросса про спіралевидний розвиток міфу корелювала зі структурою літературного сновидіння, що визначила вітчизняна дослідниця Т. Жовновська. За словами науковиці, «сон, як і міф, має спіралеподібну форму: під час сновидіння діє могутній потяг до огортання, спрямованості до оніричного центру – кульмінації сновидної оповіді» [3; 6]. Як зазначає В. Саковець: «Оніричний простір може охоплювати реальне минуле (у формі спогадів), можливе майбутнє (пророчі сни, візії), трансформоване теперішнє – альтернативний часопростір як бажаний заміник реального (найчастіше постає у формі снів) і, у спотвореному, гротескному вигляді, – як небажаний заміник (реалізується у формі марень, божевільних видінь)» [10, с. 14].

Головний герой твору В. Скотта, почувши сумну «Пісню пажа», каже про те, що ніби то похоронний дзвін звучить в його вухах. Його передчуття виправдовується. У цей час дзвін на вежі конвенту сповістив про смерть Констанції. У творах В. Скотта присутні також звернення до мотивів, властивих і народній традиції, і міфології: мотив влади над стихіями («Пісня останнього менестреля», «Марміон»), мотив гріховодності чаклунства («Пісня останнього менестреля», «Діва озера»), мотив передчуття та передбачення («Діва озера», «Марміон»), магічної книги, магічного дзеркала («Пісня останнього менестреля»). Особливу атмосферу творів В. Скотта визначають у праці «Англійський романтизм і кельтський світ» (2003) Ж. Каррутерз і А. Рейвз при аналізі «Діви озера»: «Багато знайомих елементів присутні тут: зневіра, темрява, натяк на втручання надприродних сил, вирує вода, майбутня битва.» [16, с. 160].

Висновки і пропозиції. Отже, науковий інтерес до міфологізму як важливого елемента поетики літературної творчості В. Скотта та С. Колріджа є однією із магістральних тенденцій у сучасному літературознавстві. Звернення митців до міфології є спробою осмислити картину світу в архетипічних сюжетах і образах.

Дослідження міфологічного світу літературних творів цих авторів виявляється на рівні міфопоетичної структури художнього тексту (тематич-

ному, мотивному, образному, просторово-часовому, сюжетному, мовному). Визначено, що завдяки фантастичним елементам «позитивний» хронотоп у творах С. Колріджа може змінюватися на «негативний», а також трансформуватися згідно із народними традиціями, на які спирався автор. Саме в народній традиції формується естетика замкненого художнього простору («острівного» локуса), сакрального місця, в якому відбувається все саме значуще і суттєве. Відштовхуючись від народної традиції, В. Скотт водночас послабив деякі її структурні складові, що відобразилося в просторових параметрах (ліс, гори), а також увів

нові периферійні локуси, не притаманні народним жанрам (наприклад, маяк).

Ідея космізму, дуалістичний характер художньої образності та інші особливості поезики творів В. Скотта та С. Колріджа також формувалися під впливом народних традицій. У творах обох митців природа стає невід'ємною складовою сюжету, навіть побутового, який розгортається на фоні неосяжності світу. Онірична складова представлена фрагментами марень, видінь тощо. Перспективою подальшої наукової розвідки вважаємо дослідження рецепції міфу у творчості письменників інших літературних напрямів.

Список літератури:

1. Гурдуз А. Міфопоетична парадигма в українській та західноєвропейській «прозі про землю» кінця XIX – першої третини XX ст. : монографія. Миколаїв : МДГУ ім. П. Могили, 2008. 216 с.
2. Еліаде М. Священне і мирське. Міфи, сновидіння і містерії. Мефістофель і андрогін. Окультизм, ворожбитство та культурні уподобання ; [пер. з нім., фр., англ. : Г. Кьорян, В. Сахно]. Київ : Основи, 2001. 591 с.
3. Жовновська Т. Б. Онірично-міфологічний дискурс прози Валерія Шевчука : автореф. дис. ... канд. філол. наук. Одеса, 2000. 16 с.
4. Забужко О. Шевченків міф України. Спроба філософського аналізу. К. : Абрис, 1997. 144 с.
5. Зуєнко М. Проблеми міфопоетичного аналізу ліричного твору. *Збірн. наук. праць Полтавського нац. пед. ун-ту ім. В. Г. Короленка. Філологічні науки*. 2012. Вип. 10. С. 21–23.
6. Лозенко В.В. Концепт острова в англійському художньому мисленні першої половини XX ст. : автореф. дис. ... канд. філол. наук. / Дніпропетр. Нац. ун-т ім. Олеся Гончара. Дніпропетровськ. 2015. 20 с.
7. Майборода Н. В. Традиції романтизму у парадигмі українського модернізму : автореф. дис. ... канд. філол. наук. Донецьк, 2008. 19 с.
8. Мейзерська Т. С. Проблеми індивідуальної міфології: міфотворчість Шевченка. Одеса : Астропринт, 1997. 128 с.
9. Наливайко Д. С. Міфологія і сучасна література. *Всесвіт*. 1980. № 2. С. 170–182.
10. Саковець В.В. Міфопоетика поезії Висилія Стуса : автореф. дис. ... канд. філол. наук. Одеса, 2012. С. 19.
11. Слухай Н. В. Мовна символіка і міфопоетика текстів Тараса Шевченка. К. : Видавничий дім А+С, 2006. 168 с.
12. Фрай Н. Архетипний аналіз: теорія мітів . Антологія світової літературно-критичної думки XX ст. / за ред. Марії Зубрицької. 2-е вид., допов. Львів, 2001. С. 142–172.
13. Хомік О. Є. Український вербальний оберіг: семантика і структура : автореф. дис. ... канд. філол. наук. Харків, 2005. с. 14.
14. Abraham G. Romanticism (1830–1890). Oxford : Oxford Univ. Press, 1990. 942 p.
15. Coleridge S. T. The complete poetical works. Vol. 1. New York : Adamant Media Corporation, 2007. 492 p.
16. English romanticism and the Celtic world / ed. by G. Carruthers. Cambridge ; New York ; Port Melbourne : Cambridge University Press, 2003. 265 с.
17. Lockhart J. G. The life of Sir Walter Scott: abridged from the larger work . London : Adam & Charles Black, 1898. XX, 837 p.
18. O'Neill M. Literature of the Romantic Period: A Bibliographical Guide Oxford : Clarendon Press, 1998. 410 p.
19. Prickett S. Coleridge and Wordsworth . The poetry of growth .New York : Cambridge Univ. Press, 1970. VII, 214 p.
20. Pearson H. Walter Scott: his life and personality . London : Methuen, 1954. 295 p.
21. Rodway A. The Romantic Conflict . London : Chatto & Windus, 1963. 260 p.
22. Scott W. Poetical works .Leipzig : Amazon's distribution, 2005. 134 p.

**Antonova V. F., Neshko S. I. MYTHOLOGISM IN ENGLISH LITERATURE
(BASED ON THE WORKS OF W. SCOTT AND S. COLERIDGE)**

The article is devoted to the study of the features of mythology in English literature on the material of works by W. Scott and S. Coleridge.

Scientific interest in the detection of the mythological background in English literature of different eras is one of the significant problems of modern literary criticism. In their works, W. Scott and S. Coleridge tried to comprehend the universe with the help of archetypal plots and images, which was reflected in the appeal of writers to mythology. The mythopoetic structure is detected at different levels of the artistic text in the works of these authors (thematic, motivational, figurative, space-time, plot, linguistic), as well as in the archetypal symbolism and interaction of different mythologies within the same text.

Mythological images of water, the sun reveal a dual function in the work of the authors. W. Scott and S. Coleridge borrowed from the folk tradition the principle of «two-light» (in the plot, spatial and figurative plans), as well as the opposition of «own» and «alien» which is also characteristic for the mythological worldview. To enhance the dramatic narrative artists use suggestive techniques (hints, silence, symbolic details). The basis of the artistic consciousness of the authors is determined by the transcendental idea of the creation of the world, the feeling of the spiritual kinship of nature and man. Thanks to fantastic elements, the «positive» chronotope in the works of S. Coleridge can be changed to «negative» as well as transformed in accordance with the folk traditions on which the writer relied. It is in the folk tradition that the aesthetics of a closed artistic space («island» locus) is formed, a sacred place where everything that is most significant and essential happens. Starting from the folk tradition, W. Scott at the same time weakened some of its structural components, which was reflected in spatial parameters (forest, mountains), and also introduced new peripheral loci that are not inherent in folk genres (for example, a lighthouse). The idea of cosmism, the dualistic nature of artistic imagery and other features of the poetics of the works of W. Scott and S. Coleridge were also formed under the influence of folk traditions. In the works of both artists, nature becomes an integral part of the plot, even domestic, which unfolds against the background of the immensity of the world.

Key words: *mythologism, English literature, myths, mythological picture of the world, chronotope, lyrics, mythological images.*